

Phần 3

Chương 12

Xinh đẹp không gì sánh kịp

Buổi sáng tỉnh lại, tôi phát hiện mình đã hoàn toàn khỏi bệnh, mũi không còn tịt nữa, đầu cũng không đau nhức. Tôi hạnh phúc nhìn sang bên cạnh, nhưng cảm giác lạnh lẽo đột nhiên dâng lên trong lòng.

Tôi sợ hãi nghiêng người, trong phòng ngoài tiếng hít thở của tôi không còn ai khác cả.

Tôi vội khoác áo, chân trần chạy ra phòng khách, ở đây hoàn toàn không có ai. Nhưng tôi lại thấy trong phòng bếp có một tô mì vẫn còn hơi ấm, tuy mì bị nở hết nhưng tôi lại hạnh phúc mỉm cười, không kịp đánh răng mà ăn sạch tô mì ấy.

Trên đường đi làm, tôi nhắn một tin cho Liễu Liễu: “Mì rất ngon.”

Cô ấy trả lời tôi bằng một icon tươi cười ngượng ngùng.

Tôi huýt sáo đi vào đài phát thanh, bước chân chưa bao giờ nhẹ nhàng đến vậy.

Lưu Lộ ngồi trong phòng ghi âm, cúi đầu chỉnh sửa biên tập bản ghi âm của mình. Lúc tôi vào cô ấy ngẩng đầu, nhìn tôi từ trên xuống dưới vài lần, bĩu môi.

“Đúng là không nhìn ra, được cô ấy lo đến tận nơi.”

Tôi cười không nói gì.

Tình cảm kiên định mới có tin tưởng vững chắc, nếu như Liễu Liễu không yêu tôi, thì khi nhìn thấy có người phụ nữ khác trong phòng tôi, sợ là đã quay đầu chạy.

“Ánh mắt cô ấy nhìn em giống như nhìn tên trộm vậy, giọng nói lạnh lùng nhưng vẫn lịch sự, thật lợi hại!” Lưu Lộ nói.

“Cô ấy có cảm ơn em không?” Tôi cười hỏi, ngồi xuống nhìn bản thảo tiết mục hôm nay.

“Có.” Lưu Lộ tức giận, trợn mắt: “Cảm ơn em đã chiếu cô Ngôn Mặc của cô ấy, sau đó khách sao đưa em ra bến xe, nhìn em đi rồi mới quay về, giống như sợ em sẽ quay lại vậy. Em rất bực mình.”

“Em đừng suy nghĩ nhiều, Liễu Liễu không có ý gì đâu.”

“Vậy thầy nghĩ cô ấy có ý gì.” Phòng thu cách âm rất tốt nên Lưu Lộ nói không kiêng nể gì cả: “Ngôn Mặc, em sẽ không quay lại đường cũ, em có chiến lược khác.”

Cô ấy khiêu khích nhìn tôi.

Tôi thở dài, Lưu Lộ còn quá trẻ, cứ nghĩ tình yêu chỉ là một cuộc chiến, thắng làm vua, thua làm giặc.

“Cho dù không có Liễu Liễu tôi cũng sẽ không chọn cô.” Tôi nói thẳng với cô ấy: “Quan hệ giữa chúng ta chỉ là đồng nghiệp.”

“Bởi vì lão Đỗ?” Cô ấy cau mày, hỏi.

Tôi lắc đầu, ngay từ đầu tôi đã biết lão Đỗ chỉ là tấm lá chắn của Lưu Lộ mà thôi, tôi không thích những người phụ nữ có tâm kế, không chịu nổi.

“Không liên quan đến bất cứ ai, một câu thôi, chúng ta không có khả năng.” Tôi nói xong đứng dậy đi thẳng.

Lưu Lộ lạnh lùng cười: “Thầy Ngôn, nói lời chia tay quá dễ dàng, chỉ cần có tâm, tất cả đều có thể. Được rồi, thầy biết hôm nay em đảm nhiệm tiệc mục của người nào không?”

Tôi không lên tiếng, bởi vì tôi đã thấy cô ta.

“Ngôn Mặc, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?” Mạc Tri Văn đứng trước mặt tôi, cười tươi như hoa.

Mạc Tri Văn có khuôn miệng rộng, cho nên mới nói cô ta thích hợp ca hát. Thật ra, cô ta có hát hay không cũng giống nhau, trong giới giải trí, những ngôi sao ca nhạc này có mấy người có âm thanh tự nhiên? Nhưng có điều Mạc Tri Văn nói chuyện rất êm tai. Hơn nữa cô ta có dáng người chuẩn, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, cổ áo lộ ra màu da màu tiểu mạch.

“Tôi ổn, cô nhìn cũng không tồi.” Tôi hơi hột gật đầu.

Mạc Tri Văn chấp tay, vẻ mặt phấn khởi nhìn tôi: “Ừ, qua mấy tháng tiếp theo, em sẽ tốt hơn bây giờ nhiều. Ngôn Mặc, cuối cùng em cũng hết những ngày tháng khổ sở rồi.”

“Chúc mừng cô!” Tôi lướt qua cô ta, chuẩn bị rời khỏi, nửa giờ sau tôi còn có tiệc mục cần phụ trách.

“Ngôn Mặc.” Cô ta gọi tôi lại: “Em thật sự rất vui mừng, nơi này, tất cả đều không có gì thay đổi, anh cũng vậy.”

Tôi nhún nhún vai, vẻ mặt bình tĩnh như mặt hồ, nhưng thật ra trong lòng lại cuộn sóng. Ai biết được chứ? Giống như tháng trước, giám đốc đài phát thanh đã đổi sang người khác.

Thay đổi hay không cũng chỉ là tương đối mà thôi.

“Chào mừng chị, chị Mạc, em là Lưu Lộ.” Phía sau vang lên giọng nói nhiệt tình của Lưu Lộ.

“Đừng coi chị như người ngoài, thật ra chị giống như đang về nhà mẹ đẻ vậy.” Mạc Tri Văn cười đến mềm mại.

“Thật sao?”

“Trước đây chị cũng là một DJ, khi đó chị lấy tên là Mạc Tâm Văn, thế nào, em chưa xem qua tư liệu của chị à?”

“Xin lỗi, em bị giọng nói của chị thu hút nên không chú ý cái khác. Chị Mạc, à không, phải gọi là Mạc tiên bối, đến đây, bên này, mời.”

Tôi lắc lắc đầu, đá văng cửa ban công, “Ầm” một tiếng đóng cửa, ngăn chặn tất cả những phiền phức ở bên ngoài.

Thật vất vả mới dẹp loạn tâm tình, tôi mở điện thoại, gọi điện cho Liễu Liễu.

Một lúc lâu Liễu Liễu mới bắt máy, giọng nói có hơi hỗn hển.

“Sao vậy, em đang chạy bộ à?” Tôi ôn nhu cười hỏi, trong lòng đột nhiên trở nên trời trong nắng ấm.

Tôi cần gì phải buồn phiền chứ, bây giờ tôi có Liễu Liễu, có may mắn đủ khiến bất cứ người nào phải ước ao.

“Không phải, mới tan học, học trò quán lấy hỏi chuyện thi cuối kỳ, em sợ ầm ĩ nên chạy đến sân bóng nghe điện thoại của anh.”

“Sợ người khác nghe lén à? Liễu Liễu, thân thể có khỏe không?” Lần đầu tiên của cô gái đều bị đau.

“Hả...” Giọng nói của Liễu Liễu thoáng thấp xuống, qua điện thoại tôi cũng có thể cảm thấy em đang xấu hổ: “Không sao... Rồi!”

“Hôm nay tan làm anh sẽ đến đón em, chúng ta đi ăn cơm Tây, có được không?” Đây là câu hỏi, nhưng đáp án lại chỉ có một.

“Ừ, tuyệt rơi đường trơn, anh chậm một chút, em sẽ chờ anh.” Liễu Liễu nhỏ giọng dặn dò, một dòng nước ấm đột nhiên lan ra toàn thân, tôi sung sướng tắt điện thoại, tiện tay gãi gãi đầu.

Trước khi tan làm, tôi đến phòng thu, phát hiện Mạc Tri Văn còn chưa đi, cô ta đang trò chuyện vui vẻ với trưởng đài.

Hiện tại cô ta đang ở giai đoạn đỉnh cao của sự nghiệp, cần rất nhiều chương trình truyền thông tuyên truyền. Cho tới nay, bọn tôi là phương thuốc tốt nhất để trợ giúp cô ta.

Tôi gật đầu chào trưởng đài.

“Ngôn Mặc, tối nay cùng ăn một bữa cơm đi, khó có dịp cô Mặc trở về nhà mẹ đẻ, gọi thêm Lưu Lộ nữa.” Trương đài đề nghị.

Tôi xòe tay: “Thật không khéo, tôi đã có hẹn với người khác rồi.”

“Còn ai quan trọng hơn cô Mặc à, trước đây hai người là đồng nghiệp tốt của nhau mà.” Trương đài cười cười.

“Không phải quan trọng hay không, mà là tôi không muốn thất hứa.” Nếu bình thường thì tôi sẽ nghe theo Trương đài, nhưng hôm nay thì không thể.

Trong lòng tôi, nếu có một cán cân, vậy thì nó sẽ nghiêng về phía Liễu Liễu.

“Xem ra hôm nay tôi không mời nổi Ngôn Mặc rồi, có lẽ là do cô Mặc không tự mình mời.” Trương đài cười trêu chọc.

Mặc Tri Văn đứng lên, dùng ánh mắt đau thương nhìn tôi: “Ngôn Mặc, đi cùng mọi người được không, em vẫn muốn tìm cơ hội để cảm ơn anh.”

Tôi nhìn cô ta, cảm giác giống như một người xa lạ, nhưng tận đáy lòng lại nhói đau.

“Thật sự không được, chúc mọi người chơi vui vẻ.” Tôi không đợi cô ta đáp lại đã vội vã tạm biệt.

Đọc theo đường đi, tôi lái xe rất nhanh.

“Ngôn Mặc, anh điên à!” Liễu Liễu đứng trước cửa học viện, lạnh đến đờ bưng, thấy tôi gấp gấp đạp phanh dừng lại trước mặt em, sắc mặt Liễu Liễu lập tức thay đổi.

“Xin lỗi, Liễu Liễu, anh sợ em chờ lâu.” Tôi mở cửa xe, kéo em về phía mình ôm chặt vào lòng, không để ý ánh mắt của bảo vệ, dịu dàng hôn em.

Em dùng sức đẩy tôi ra: “Anh... Nếu sau này anh lại chạy xe nhanh như vậy nữa thì em sẽ không để ý tới anh đâu.” Nói lời này, vành mắt của em đã đỏ ửng.

Trong lòng như bị kéo một chút, là vì bị em làm cảm động.

Trên đời này, có ai quý trọng tôi như thế.

“Không có lần sau, thân ái.” Tôi cầm tay Liễu Liễu, rất lạnh, tôi đặt ở bên môi, hôn từng chút một, muốn làm cho nó ấm áp hơn một chút.

“Anh nói phải giữ lời đấy.” Liễu Liễu cong môi nói.

“Chấn chấn.” Tôi mỉm cười đáp lại.

Đêm đó, chúng tôi cùng ăn cơm Tây, sau đó trải qua một đêm triền miên vô cùng lãng mạn.

Tôi ôm em, em ôm tôi, hơi thở đan vào nhau, ấm áp, thỏa mãn không nói nên lời.

Qua năm mới, ở nhà trọ của tôi dần có nhiều dấu vết của Liễu Liễu hơn. Để tiện đi dạy, em ít khi đến, nhưng từ thứ sáu đến chủ nhật, chúng tôi đều ở bên nhau.

Tôi là một người rất lười, nhưng vì Liễu Liễu, tôi tình nguyện xuống bếp. Thấy em tròn mắt nhìn thức ăn tôi nấu, cố gắng nuốt nước miếng nhưng lại không dám hạ đũa, ngắm vẻ mặt tội nghiệp khi đó của em cũng là một loại tình thú.

“Ngôn Mặc, cái này nhìn ngon quá, rất muốn ăn thử.” Hôm nay tôi tốn không ít công sức làm sườn xào chua ngọt và cá lù đù sốt tỏi, còn có canh mướp đắng với trứng gà, từ màu sắc đến hương vị đối với bất cứ người nào đều là sự mê hoặc cực mạnh.

Liễu Liễu lần lượt nuốt nước miếng.

“Không phải nhìn ngon, mà thật sự ăn rất ngon.” Tôi gấp một miếng sườn chua ngọt đưa đến bên miệng Liễu Liễu.

“Ngôn Mặc, bụng em hình như hơi mập thì phải.” Liễu Liễu nhìn chằm chằm miếng sườn, đầu khổ lắc đầu.

“Không sao, mập thì ôm mới thoải mái.”

“Nhưng em sợ đến hè sẽ không thể mặc váy được.” Liễu Liễu gục xuống bàn, bị hành hạ đến không còn sức lực nào.

“Đến hè rồi hãy nói, bây giờ là khác.”

“Mập thì dễ, giảm béo khó lắm. Trừ khi thất tình mới có thể liều mạng giảm béo.”

Đó là vì cảm thấy đau lòng mới chuyển cảm giác này sang việc khác mà thôi. Tôi không nói ra, chỉ cứng chiu xoa xoa tóc Liễu Liễu: “Chúng ta sẽ không thất tình, vĩnh viễn cũng không. Nhưng anh sẽ dẫn em đi tập thể dục, như vậy sẽ không mập nữa, em mau ăn đi.”

Lúc này Liễu Liễu mới cười hì hì cầm lấy chiếc đũa, đương nhiên em vẫn ăn rất ít.

Liễu Liễu không phải là một người có thể phóng túng mình, ở mặc nào đó, em rất nghiêm khắc với bản thân, chẳng hạn như việc ăn mặc theo mùa vậy.

“Em biết mưa rơi trên mặt đất thế nào

Em biết mưa trút xuống ra sao

Ngoại trừ đối với anh

Em chưa từng có cảm giác như vậy

Theo thời gian trôi qua

Tất cả đều sẽ từ từ trốn mất

Chặt chẽ ôm lấy nhau
Tình yêu sẽ ở lại
Kiên trì đối với anh, là việc tốt đẹp nhất mà em đã làm.
Lúc chập tối, ánh nắng chiều chiếu trên mặt anh
Ngọt mà dịu dàng, mềm mại
Em vĩnh viễn không muốn rời khỏi nơi này
Em cảm thấy trái tim yêu anh càng ngày càng dâng trào.
Sẽ nổ tung...”

Liều Liều ngâm nga suốt từ phòng ngủ tới phòng bếp, cả người tôi cứng đờ, nghiêng đầu nhìn cô ấy.

“Ngôn Mặc, anh cũng thích bài hát “Chính là yêu...” của Mạc Tri Văn chứ, anh chép lại lời bài hát à, không đúng, làm sao anh có thể sao chép được cả nhạc phổ?” Liều Liều ngạc nhiên nhìn tôi: “Đây là ca khúc mới, là do Mạc Ngôn sáng tác.”

“Liều Liều, đọc ngược tên của anh lại xem.” Tôi cười tự giễu, bỏ ly nước trong tay xuống.

“Ngôn Mặc, Mạc ngôn, Mạc ngôn... Anh là Mạc Ngôn?” Liều Liều há miệng, mở mắt thật to.

“Đúng vậy, anh đúng là Mạc Ngôn. Trừ việc làm DJ radio, thỉnh thoảng anh cũng là khách mời của mấy dàn nhạc, là người chơi đàn ghi-ta, anh còn soạn lời bài hát, sáng tác giai điệu.”

“Đây không phải là thỉnh thoảng.” Liều Liều khiếp sợ, xoay người ra khỏi phòng bếp.

“Liều Liều, không phải anh muốn giấu em, chẳng qua anh cảm thấy chuyện này không có gì đáng nói cả, đó là thú vui lúc rảnh rỗi thôi.” Tôi đuổi theo, kéo tay em.

Mắt Liều Liều lộ vẻ nghi ngờ.

“Hai năm qua Mạc Ngôn sáng tác rất nhiều bài hát, em không thích nghe Mạc Tri Văn hát mà chỉ thích lời nhạc nên mới chú ý đến cô ta. Tác giả tất cả những lời bài hát của cô ta đều là Mạc Ngôn.”

“Đúng, tất cả bài hát của cô ta đều do anh viết. Trước đây anh với cô ta là đồng nghiệp.”

“Chỉ là đồng nghiệp?” Liều Liều nghiêng đầu hỏi.

Tôi kéo em qua, dịu dàng hôn: “Không phải thì còn có thể là gì.”

“Em không biết.” Liều Liều đẩy tôi ra, vẫn muốn chạy đi. Tôi cố gắng ôm em thật chặt, không buông tay: “Liều Liều, anh yêu em. Công việc sáng tác

ca từ này cũng là một phần thu nhập rất tốt, anh chỉ muốn cho em cuộc sống vật chất tốt hơn mà thôi, đó là lý do anh phải cố gắng.” Tôi ghé miệng lại gần lỗ tai cô ấy, hơi hơi thổi khí.

Liều Liều vẫn núp trong lòng tôi, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực tôi: “Hur hồng!” Em hờn dỗi cắn trên môi tôi một cái.

“Ngôn Mặc, em cũng có công việc. Nếu như chúng ta... Kết hôn, ba mẹ nhất định sẽ ủng hộ chúng ta. Ngôn Mặc, đến dịp nghỉ hè, chúng ta cùng nhau về nhà gặp mặt ba mẹ em, được không?”

Trái tim đột nhiên đập mạnh một cái, tôi nghĩ đó là ngạc nhiên và mừng rỡ, nhưng vẫn có chút lo lắng, dù sao tôi cũng lớn tuổi hơn Liều Liều rất nhiều. Nhưng cũng giống như chuyện Liều Liều muốn giảm béo, đến mùa hè rồi hãy nói!

“Ừ!” Khi đó tôi có thể sắp xếp được mấy ngày nghỉ.

Liều Liều cuối cùng cũng vui vẻ ra mặt: “Ngôn Mặc, không ngờ anh viết lời lại hay như vậy, thật đấy, ca từ anh viết đều rất đẹp, có điều để Mạc Tri Văn hát thì hơi tiếc. Nếu đổi thành người khác, anh có thể sẽ nổi tiếng hơn.”

“Anh không cần nổi tiếng, anh chỉ cần cùng Liều Liều sống bình an qua ngày là tốt rồi.”

“Chẳng có chí hướng gì hết!” Liều Liều nghiêm phạt lại cắn thêm một cái, giọng điệu trở nên vui vẻ lại.

“Thật sự thích ca từ do anh viết?”

“Ừ, rất thích, vô cùng thích.”

“Vậy sau này cứ đến ngày lễ anh lại viết cho em một bài hát, được không? Giống như sinh nhật, ngày kỷ niệm tình yêu, năm mới gì đó.”

“Thật sao, thật sao?” Liều Liều giống như đứa bé, nhảy dựng lên.

“Lừa em thôi.” Tôi cười trêu chọc em: “Đương nhiên là không thể.”

“A, Ngôn Mặc, Ngôn Mặc!” Liều Liều kêu tên tôi, liếc mắng hôn tôi.

“Vì sao anh nhìn qua lại đau buồn như vậy

Trong mắt ánh lệ

Đến đây đi, hiện tại đã đến với anh

Không cần phải sợ, không cần phải khóc

Để anh nhìn rõ em

Anh cũng đã trải qua buồn bã, đau lòng

Khi màn đêm buông xuống

Em không biết làm sao

Cho dù oán hận của em
 Cũng sẽ không thể làm giảm tình yêu của anh đối với em
 Anh sẽ đứng bên cạnh em
 Anh sẽ đứng bên cạnh em
 Không để bất cứ kẻ nào làm em tổn thương
 Anh sẽ đứng bên cạnh em
 Để em mặc sức điên cuồng...”

Ngày mùng một tháng năm, nghỉ dài hạn, vậy không tính là ngày lễ đặc biệt gì nhưng tôi vẫn muốn viết bài hát cho Liễu Liễu.

Bài hát này, gọi là “Anh sẽ ở bên cạnh em”, Mạc Tri Văn bằng bài hát này mới chính thức bước vào hàng ngôi sao cao nhạc.

Liễu Liễu tai nghe bài hát, im lặng vùi đầu vào lòng tôi, làm áo trước ngực tôi bị ướt một mảng.

Chương 13

Bí mật không thể nói (1)

Cuối tháng năm, có một buổi biểu diễn âm nhạc tổ chức ở Hải Nam, dàn nhạc chúng tôi cũng được mời đi biểu diễn.

Liễu Liễu tiễn tôi đến ga tàu, trong mắt tràn đầy lưu luyến. Buổi biểu diễn này chỉ mất ba bốn ngày, nhưng sau khi tôi trở về, Liễu Liễu phải dẫn học trò đi Giang Tô thực tập nửa tháng, như vậy là chúng tôi sẽ phải xa nhau tận hai mươi ngày.

Lưu luyến dâng lên từ tận đáy lòng.

Từ khi yêu nhau đến nay, chúng tôi chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy.

Tôi nắm tay Liễu Liễu đứng trên đài ngắm trăng, nhìn đoàn tàu không ngừng di chuyển, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

“Nhớ gửi tin nhắn, gọi điện hằng ngày cho em đấy.” Liễu Liễu nghiêng đầu, vẻ mặt hờn dỗi, quả thật hoàn toàn khác xa với hình tượng nghiêm túc khi lên lớp của em.

Tôi hôn lên môi em: “Anh biết rồi, chỉ cần rảnh rỗi nhất định sẽ nhắn tin, gọi điện thoại cho em.”

“Buổi biểu diễn chắc có không ít người đẹp, bầu không khí cũng nóng bỏng, anh... Không thể để người khác hôn anh. Chỗ này là độc quyền của em.” Liễu Liễu nhón chân, cắn lên môi tôi một cái, cảm giác hơi đau ngứa.

“Tuyệt đối không có chuyện đó.” Tôi biết Liễu Liễu nhớ kỹ chuyện của tôi và Lưu Lộ trong quán bar lần trước.

Đoàn tàu vào ga, lão Đỗ đứng trên đài giục tôi.

Tôi đành buông tay Liễu Liễu ra, lên tàu. Đoàn tàu rời khỏi ga, tôi vẫn nhìn qua cửa sổ, nhìn bóng dáng càng ngày càng nhỏ của Liễu Liễu, chợt cảm thấy trong lòng trống vắng đến lạ.

Chúng tôi dừng lại ở Thẩm Quyết mười lăm phút, tụ họp với dàn nhạc rồi mới ngồi thuyền đi Hải Nam.

Buổi biểu diễn diễn ra ở thành phố Tam Á xinh đẹp.

Ánh mặt trời, bãi cát, sóng biển, người đẹp, âm nhạc, toàn bộ Tam Á đều sôi trào. Đây là một nơi vô cùng vô cùng HOT vào thời gian này.

Mạc Tri Văn là khách mời đặc biệt của buổi biểu diễn nên cũng đi tới Hải Nam. Bây giờ cô ta là ca sĩ nổi tiếng, ra vào đều có một đám fan hâm mộ đi theo.

Chúng tôi gặp nhau lúc chiều tối trên bờ cát, mấy người lão Đỗ muốn đi bơi, nhưng tôi mệt mỏi, chỉ nằm phơi nắng chiều trên bờ cát, nắm một nắm cát, từ từ thả rơi theo chiều gió.

Hôm nay tôi đã nhắn cho Liễu Liễu mấy tin nhắn, nhưng đến giờ em vẫn chưa trả lời, khiến tôi có chút lo lắng, bất an.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, một bóng người che khuất ánh sáng mờ nhạt của nắng chiều tiến lại gần.

Tôi ngẩng đầu, là Mạc Tri Văn, lúc này cô ấy mặc một bộ đồ bơi vô cùng quyến rũ, trên mặt mang kính râm, hấp dẫn không ít ánh mắt trên bờ cát.

“Hi!” Tôi giơ tay chào hỏi, tin tức cô ta tới đây đã sớm được truyền ra, tôi cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm.

Cô ta cười cười, nằm xuống bên cạnh tôi, thoải mái thở dài một tiếng.

“Lâu rồi không được thả lỏng như vậy, khó khăn thật.” Cô ta nói.

“Làm người nổi tiếng đúng là không dễ dàng, tất nhiên phải vất vả hơn người bình thường rồi.” Tôi đưa cho cô ta một chai nước.

Mạc Tri Văn im lặng một lát rồi nói: “Trước đây mong được nổi tiếng nên mới điên cuồng làm việc, nhưng bây giờ, khi đã nổi tiếng rồi em lại cảm thấy mờ mịt, đây thật sự là cuộc sống mà em ao ước ư?”

“Đây là cái kiêu không bệnh mà rên của mấy người nổi tiếng, cũng giống như một loại bệnh của mấy người nhà giàu rảnh rỗi vậy.” Tôi cười nói.

“Không phải, Ngôn Mặc.” Mặc Tri Văn nghiêng người đối mặt với tôi, “Mặc dù bây giờ không thể quay lại nữa, nhưng không có nghĩa là em không chút lưu luyến nào đối những chuyện trước kia. Đối với em mà nói, những kỉ niệm trước đây rất đáng quý, là báu vật tồn tại sâu trong tâm linh của em, cũng là điều duy nhất an ủi em lúc này.”

Tôi nhắm mắt lại, yên lặng nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát.

“Lúc chúng ta mới vào đài phát thanh làm thực tập sinh ấy, khi đó chúng ta còn rất nghèo, chưa bao giờ dám bước vào khách sạn để ăn một bữa cơm. Buổi tối khi xong tiết mục cũng phải chen chúc trong một quán vỉa hè ăn mỳ, còn uống hết sạch canh trong bát. Lượng cơm của anh lại lớn, em mới cố tình nói ăn không nổi, chỉ vì muốn nhường cho anh ăn nhiều hơn một chút. Khi nhận tiền lương là lúc chúng ta vui vẻ nhất, tránh ở dưới cầu thang, nhìn số tiết kiệm của anh, lại nhìn của em rồi cười giống như mình đã thật sự trở thành triệu phú vậy...”

“Đừng nói nữa.” Tôi cắt ngang lời của cô ta, nhú mày ngòai dậy, “Bây giờ cô đã là người nổi tiếng, nói chuyện này nhỡ bị nhóm paparazzi nghe được thì không biết sẽ bị đồn thổi thành dạng nào nữa.”

“Không nói thì coi như mọi chuyện như chưa từng xảy ra sao?” Mặc Tri Văn cười đau khổ, “Khi đó dù nghèo nhưng lại vui vẻ hơn bây giờ nhiều, hơn nhiều lắm. Bây giờ, em cũng không biết là mình đang giàu hay vẫn sống trong cảnh bần cùng như trước nữa.”

“Vậy cô muốn trở lại như trước kia sao?” Tôi lạnh lùng nhìn cô ta.

Còn nhớ đêm trước khi cô ta bỏ đi, dù tôi có níu kéo thế nào cô ta vẫn lạnh lùng kiên quyết. Cô ta không nói một lời, chỉ nhìn tôi xách hành lý, mở cửa đi thẳng, biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Đó là một đêm mùa đông, Bắc Kinh vừa mới có tuyết rơi, nhiệt độ trong không khí đột nhiên giảm xuống hơn mười độ, khi ấy chỗ tôi cũng không có máy sưởi. Tôi ngồi trên ghế, môi run run, tay chân bị đông lạnh đến run lên tung đột.

“Nếu có thể quay lại, Ngôn Mặc, anh vẫn là anh lúc trước sao?” Về mặc Mặc Tri Văn căng thẳng hỏi.

Tôi lắc đầu.

Cô ta buồn bã, đau đớn cắn cắn môi, trong mắt cũng dâng lên một tầng hơi nước.

Di động trên bờ cát đột nhiên run lên, tôi cầm lấy, là Liễu Liễu.

“Tôi nghe điện thoại một chút.” Tôi đứng lên, nhấn nút nghe máy.

“Ngôn mặc...” Mặc Tri Văn đột nhiên nhảy dựng lên, ôm lấy thắt lưng tôi từ phía sau. Tôi yên lặng đẩy cô ta ra, “Không cần phải như vậy.”

Cô ta lui về phía sau vài bước, đứng không vững, “A...” Cô ta ngã ngổ trên bờ cát, ôm chân, vẻ mặt đau đớn, vụn vẹo.

Tôi lo lắng ngồi xổm xuống.

“Hình như em bị trật chân.” Mạc Tri Văn đau đến mặt mày trắng bệch.

“Cô nhẹ nhàng xoay chân một chút, không có việc gì, không có việc gì.” Tôi nhẹ tay ấn ấn, xoa xoa cổ chân của cô ta.

“Ừm, được rồi. Ngôn Mặc, anh nhận điện thoại đi, người ta còn đang chờ anh đấy!” Mạc Tri Văn thở hắt ra, nhẹ giọng nói.

Tôi vỗ vỗ trán, cuống quýt nhận điện thoại.

“Liều Liều, em còn nghe không?”

“Còn nghe.” Cách hơn ngàn kilomet nhưng giọng nói của Liều Liều vẫn rõ ràng như đang ở ngay bên cạnh.

“Một người bạn của anh bị... trật chân, anh đến giúp đỡ một chút.” Tôi lau lau mồ hôi trên trán, có chút chột dạ.

“Ừm, em chỉ muốn thông báo cho anh một chút, em đã đến Nam Kinh.” Giọng nói của Liều Liều vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến bất thường.

“Trên đường đi thuận lợi cả chứ?”

“Cũng được. Em cũng phải đi gặp học trò của mình một chút. Gặp lại sau.” Liều Liều vội vàng gác điện thoại.

Tôi kinh ngạc, ngây người nhìn di động. Buổi tối còn phải biểu diễn, tôi tạm biệt Mạc Tri Văn.

“Ngôn Mặc, buổi tối...” Mạc Tri Văn cùng tôi trở về khách sạn, cô ta ở trong một căn phòng xa hoa, còn tôi và bạn ở trong phòng bình thường. Khi lên lầu, cô ta giữ chặt tay của tôi.

“Đừng nghĩ nhiều đến những chuyện không thể xảy ra, nghĩ càng nhiều, càng không phải là chuyện tốt.” Tôi hờ hững đẩy tay của cô ta ra, nhàn nhạt nói.

Cô ta cười chua xót, cúi đầu bộ dạng như không đất dung thân: “Xem ra những điều Lưu Lộ nói đều là sự thật, trong lòng anh đã có người khác.”

“Chuyện này và có người khác không liên quan, cô phải biết rằng, sẽ không có người nào vĩnh viễn ở một chỗ chờ đợi cô.”

Nói xong tôi đóng cửa phòng, tắm rửa thay quần áo.

“Ha, Ngôn Mặc, không ngờ cô Mạc Tri Văn kia còn mê mẩn cậu nha!” Trong thang máy, lão Đỗ ở chỗ tối nháy nháy mắt với tôi: “Chuyến đi Hải Nam này thu hoạch không tồi nha, yên tâm, tôi sẽ không mật báo với người kia của cậu. Đàn ông mà, cũng có một ít bí mật không thể nói.”

Tôi chỉ cười trừ.

Loại chuyện này, nói nhiều đều vô ích, không bằng im lặng.

Đêm nay là đêm cuối cùng, không phải biểu diễn ngoài trời như mấy ngày trước, mà chuyển sang một rạp hát lớn, cơ sở vật chất cũng hiện đại hơn nhiều.

Ở khu vực khách quý, tôi nhìn thấy Điền Tử Nhân. Áo ngắn tay màu xanh nhạt, phối hợp với quần dài rộng thùng thình màu vàng nhạt, trông qua thật nho nhã, rất học thức, khí chất khác lạ, trong vô tình đã trở thành tiêu điểm chú ý của toàn hội trường.

Anh ta vắt chéo hai chân thoải mái ngồi trên ghế, không để ý đến ánh mắt dò xét xung quanh.

Lúc ánh mắt chúng tôi đối diện nhau, đều song song gật đầu khách khí chào hỏi.

Tiết mục biểu diễn của chúng tôi được sắp xếp vào khoảng giữa chương trình, buổi diễn rất thành công, giai điệu cuồng nhiệt khiến không khí trong hội trường được nâng lên đến đỉnh điểm.

“Đi, ra bờ biển uống một chén. Ngày mai chúng ta phải rời khỏi đây rồi. Lão Đổ rất tao nhã phun ra một chuỗi vòng khói, nhìn bầu trời đầy sao nói.

“Đi, đêm nay phải uống thật thỏa thích.” Mấy thành viên khác của nhóm nhạc cũng hòa theo.

“Tôi đi thay quần áo đã.” Tôi giật nhẹ bộ quần áo bị mồ hôi thấm ướt trên người, cười cười nói.

“Bãi biển bây giờ không có ai, cời sạch là được rồi.” Lão Đổ cười ha ha: “Phiền phức giống đàn bà làm gì.”

“Chúng ta ở trần bơi lội thì sao?” Người hát chính nói.

“Thầy Ngôn.” Một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền ra từ trong bóng tối.

Tôi ngẩng đầu, Điền Tử Nhân đang đứng dựa vào một gốc cây ở cửa sau cửa rạp hát, trên vai như phủ một tấm áo choàng bằng ánh trăng.

“Anh em, chúng tôi đi trước, cậu nhanh lên đây.” Lão Đổ vỗ vỗ vai tôi, hươ tay ý chào hỏi với Điền Tử nhân, rồi cùng nhóm người đi trước.

Điền Tử Nhân đi tới, nói: “Tôi có cuộc họp bên này, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy.”

Tôi gật đầu: “Một mình anh tới đây sao?”

“Tôi vốn mời cô Liễu đi cùng nhưng cô ấy từ chối. Sau khi kết thúc buổi họp, tôi định đi Nam Kinh thăm cô ấy một chút.”

Thăm Liễu Liễu, mà không phải xem tình hình thực tập của học trò? Tôi nhướn mày, nhìn Điền Tử Nhân.

“Buổi biểu diễn của thầy Ngôn rất tuyệt vời.” Điền Tử Nhân mỉm cười tao nhã, “Hẹn gặp lại.”

Anh ta cố ý ở cửa sau chờ tôi, chỉ vì muốn nói với tôi như vậy? Anh ta thật sự là một thân sĩ chu đáo.

Tôi nhìn theo bóng dáng của anh ta, không hiểu sao trong lòng run lên một chút.

Chương 14

Bí mật không thể nói (2)

Không phải chỉ phụ nữ mới có giác quan thứ sáu, đàn ông cũng có, chỉ là giỏi che giấu hơn mà thôi.

Khi Liễu Liễu thực tập trở về, trời cũng chính thức bước vào mùa hạ nóng như lửa. Đã lâu rồi chúng tôi chưa gặp nhau, không phải em có việc thì cũng do tôi bận.

Tháng tám, em nói với tôi muốn chuyển chỗ trọ, ở gần trường hơn. Tôi mua hoa đến thăm em, trên xô pha đã có vài người đồng nghiệp của em, Điền Tử Nhân và Từ Giai đã đến trước. Lúc thấy tôi, tiếng cười của họ liền im bật.

Tôi tìm một bình hoa cắm hoa vào, lại nhìn xung quanh, tất cả mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp, chứng tỏ người đã chuyển vào ở không phải chỉ mới một hai ngày.

Khi các đồng nghiệp ra về, tôi hỏi Liễu Liễu vì sao không nói cho tôi biết việc chuyển nhà sớm hơn một chút.

“Đều đã sắp xếp ổn thỏa rồi, còn để ý chuyện này làm gì chứ?” Liễu Liễu dọn dẹp mấy vỏ trái cây trên bàn trà, không ngẩng đầu lên, nhẹ giọng trả lời.

Tôi thở dài ôm lấy em, “Anh còn là bạn trai của em không?”

Liễu Liễu cười khẽ, “Ngây thơ!”

Buổi tối hôm đó là lần đầu tiên tôi và Liễu Liễu tan rã trong không vui.

Điền Tử Nhân lại là hàng xóm lâu trên của Liễu Liễu, một ngọn lửa không biết tên nổi lên trong lòng, tôi muốn áp chế nhưng không thể được. Tôi hỏi em chuyển đến đây là vì Điền Tử Nhân à?

Liễu Liễu mặt mỉm cười, “Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Tôi tông cửa xông ra ngoài.

Nhưng một lát sau tôi lại chủ động gọi điện cho Liễu Liễu. Bên kia điện thoại em nén tiếng thở dài, ậm ừ đáp lại.

Tôi làm vài món ăn, cuối tuần gọi em đến.

Mở ti vi lên xem kênh giải trí, Mạc Tri Văn trả lời phỏng vấn, Liễu Liễu nhìn chăm chú.

Tôi gọi em đến ăn cơm, em quay đầu, ánh mắt nhìn tôi như nhìn một người xa lạ.

“Anh... Thật sự yêu cô ấy phải không?” Một lúc lâu sau, em hỏi.

Tôi đờ ra, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Nếu không phải yêu, sao có thể giúp cô ấy nhiều như vậy?”

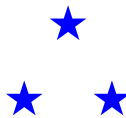
Tôi nâng mặt em lên, nghiêm túc nói: “Bọn anh đã từng ở bên nhau một thời gian, nhưng những chuyện này đều đã là quá khứ. Bây giờ bọn anh chỉ là quan hệ đối tác.”

“Chỉ vì đã từng ở bên cạnh nhau?”

Tôi gật đầu.

Em ừ một tiếng, vào toilet rửa tay, sau đó mới ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn cơm. Mặc dù sau đó em vẫn nói cười, nhưng tôi biết em hoàn toàn không tin lời nói của tôi.

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác sợ hãi, sợ rằng tôi đang dần mất em. Tôi nắm chặt lấy tay em, lại chạm vào một mảnh lạnh lẽo...

Một ngày mới bắt đầu, tia nắng sớm mai len vào phòng, nháy mắt chiếu sáng từng ngõ ngách. Tôi nhìn chính mình trong gương, gương mặt nhợt nhạt, hốc mắt thâm quầng.

Tôi cười khô, sao tôi lại tiếp tục tự lừa mình như thế, Liễu Liễu đã thật sự rời khỏi đây.

Tôi yêu em, chưa bao giờ ngừng nghĩ.

Dù chỉ một phút tôi cũng không thể chịu được cảm giác trống vắng khi rời xa Liễu Liễu, tôi muốn đi Tứ Xuyên, mặc kệ em ở đâu.

Mất hai tiếng rưỡi đi máy bay, bốn giờ đi tàu hỏa, tiếp theo là hai giờ đi ô tô, trước khi trời tối, cuối cùng tôi cũng tìm được thôn xóm nhỏ dưới chân núi kia.

Chào đón tôi là một tin tức vô cùng tốt, lực lượng tìm kiếm ở giữa trưa, tại một khe núi đã tìm được Liễu Liễu đang ở trong tình trạng hôn mê.

Bỏ mặt ánh mắt ngạc nhiên của người qua đường và người trong bệnh viện, tôi lau nước mắt không ngừng rơi trên mặt, chạy về phía phòng bệnh.

Tóc của Liễu Liễu vì phải phẫu thuật nên đã bị cạo, mũi đặt hai ống dưỡng khí, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, cha mẹ cô ấy khóc đến hai mắt sưng đỏ, còn vẻ mặt của Điền Tử Nhân đứng bên cạnh cũng mang nét lo âu, buồn bã.

Điền Tử Nhân giới thiệu với ba mẹ Liễu Liễu tôi là đồng nghiệp của em. Tôi cũng không thể nói gì nhiều hơn, bởi vì đây là sự thật. Anh ta nói Liễu Liễu không bị đất đá trôi vùi lấp là may mắn, nhưng không may là Liễu Liễu lại bị rơi xuống khe núi, bị thương đến đầu, phải tiến hành phẫu thuật, còn lại thì phải trông chờ vào ý chí sinh tồn của Liễu Liễu.

Trời càng về khuya, dưới màn mưa lạnh lẽo ẩm ướt, tôi hút thuốc đến hừng đông, môi vẫn run run không ngừng.

Giữa trưa hôm sau, Liễu Liễu từ từ mở mắt, ba mẹ em khóc gọi tên em, em khó nhọc mở đôi môi khô nứt, ánh mắt dừng trên người Điền Tử Nhân.

Điền Tử Nhân nắm tay em, nhẹ nhàng hôn lên, có lẽ đây là lễ nghi của phương tây.

Sau đó em cầm chậm quay đầu về phía tôi, “Anh là ai?” Em nhú mày hỏi.

Chương 15

Bí mật không thể nói (END)

L Liễu Liễu đã quên tôi, không chỉ tôi mà còn đa số những ký ức khi đến Tứ Xuyên em cũng quên mất. Hơn nữa em đã yêu Điền Tử Nhân.

Điền Tử Nhân đã yêu em từ lâu. Người đàn ông như vậy, có bằng cấp tốt, có gia cảnh giàu có, giơ tay nhắc chân đều tản ra phong độ của giới thượng lưu, khuôn mặt anh tuấn, nói năng tao nhã lại còn rất biết cách dịu dàng chăm sóc. Anh ta đã cực nhọc cả ngày lẫn đêm không ngừng ở bên cạnh Liễu Liễu, chăm lo chu toàn cho Liễu Liễu.

Yêu anh ta là chuyện sớm muộn thôi.

Tôi mang theo nụ cười rời khỏi Tứ Xuyên, cho dù Liễu Liễu không còn nhớ tôi là ai, không còn nhớ chúng tôi đã từng yêu nhau, nhưng sau này chúng tôi không cần phải tránh nhau nữa. Chúng tôi có thể ngẫu nhiên gặp mặt, cùng sống dưới một bầu trời, tôi đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Mạc Tri Văn tới đón tôi, liên tục hỏi về tình hình của Liễu Liễu.

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, sao cô ấy lại quen biết Liễu Liễu.

Mạc Tri Văn áy náy cúi đầu, em chỉ nói một chút... chuyện trước kia của chúng ta.

Chuyện gì? Hô hấp của tôi như muốn dừng lại.

“Hôn nhân của chúng ta... Cả cái thai không thể không phá... Và giấc mộng chung của chúng tôi... Ngôn Mạc, em yêu anh!”

Tôi bật cười, tiếng cười rất lớn, cười ra nước mắt.

Đàn ông chắc hẳn nên quý trọng người phụ nữ đã yêu anh ta khi anh ta chỉ có hai bàn tay trắng, cô ấy yêu là vì yêu. Cho nên khi Mạc Tri Văn kiên quyết muốn chia tay, tôi không hề hận cô ấy, tôi không thể cho cô ấy thứ cô ấy muốn, nhưng tôi vẫn sẽ dốc sức giúp đỡ cô ấy.

Công ty nhắm vào hình thượng trong sáng thuần khiết, quyết định để cô ấy phát triển theo phong cách này. Hôn nhân ngắn ngủi của tôi và cô ấy, không nghi ngờ gì chính là chương ngại lớn nhất, cô ấy cầu xin tôi vĩnh viễn không nên nói cho bất cứ ai biết.

Tôi làm được.

Liều Liễu từng hỏi tôi, chỉ vì chúng tôi đã từng ở bên cạnh nhau sao? Khi đó chắc hẳn và Mạc Tri Văn đã đi tìm em, những điều Mạc Tri Văn nói đều là sự thật sao, không, tôi hiểu rõ tính cách của Mạc Tri Văn, tài ăn nói của cô ta tốt lắm. Liễu Liễu đơn thuần như vậy sao có thể suy nghĩ sâu xa về mối quan hệ cộng tác của tôi và Mạc Tri Văn được?

Tất cả đều không cần giải thích, vận mệnh đều đã được an bài.

Đêm qua, trời mưa rất to khiến không khí tươi mát lạ thường, ánh mặt trời chói chang hơn.

Từ Giai gọi điện thoại cho tôi, Liễu Liễu đã trở lại, mọi người đều muốn mở một buổi tiệc nhỏ vì cô ấy, hỏi tôi có muốn đến hay không?

Tôi nói tôi đương nhiên sẽ đến.

Tôi mua một bó hoa Bách Hợp màu tím, mười hai đóa, tôi không biết hoa này có ý nghĩa như thế nào, mười hai đóa lại tượng trưng cho điều gì, tôi chỉ cảm thấy như vậy nhìn rất đẹp.

Tóc Liễu Liễu đã dài ra, nhìn giống như một cậu học sinh nhỏ nhắn, thanh tú, sắc mặt của em vẫn tái nhợt như trước, nhưng tâm trạng lại tốt hơn. Điền Tử Nhân đưa cho em một ly nước trái cây, gấp thức ăn, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, không một ai trong bữa tiệc có thể bỏ qua được bầu không khí ngọt ngào giữa họ.

Không ai nhắc tới chuyện lúc trước của tôi và Liễu Liễu, bởi vì ai nấy trong chúng tôi đều hiểu được, Liễu Liễu và Điền Tử Nhân vô cùng xứng đôi.

Từ Giai đồng tình liếc nhìn tôi, tôi cười cười, lắc lắc ly rượu trong tay.

Đến giữa bữa tiệc, Điền Tử Nhân đưa Liễu Liễu đi nghỉ ngơi, tình trạng thân thể của em bây giờ không thể chịu được một chút mệt mỏi nào nữa.

Tôi uống sạch ly rượu trong tay, cùng chào tạm biệt mọi người. Lúc ra ngoài, bước chân có chút lảo đảo, tôi nghĩ hình như mình đã say rồi.

Thành phố này vào mùa hè luôn nóng đến ngột ngạt, ban ngày lại rất dài, nên có chút phiền chán.

Ngày Điền Tử Nhân cầu hôn Liễu Liễu, tôi cũng ở đó. Ngày đó là sinh nhật ba mươi tuổi của Điền Tử Nhân, còn hiện tại tôi là bạn tốt của bọn họ, những cuộc gặp mặt lớn nhỏ này đó cũng không thiếu mặt tôi được.

Khi ánh đèn bị tắt, chỉ còn lại ánh sáng mờ ảo từ những ngọn nến cắm trên chiếc bánh sinh nhật, Điền Tử Nhân quỳ một gối trước mặt Liễu Liễu, cầm trong tay một chiếc nhẫn kim cương.

“Anh vẫn luôn mong mỗi một phần quà sinh nhật như vậy, em nguyện ý cho anh sao?” Anh ta thâm tình, chân thành nhìn em, chờ đợi em trả lời.

Liễu Liễu ôm mặt khóc, những nữ giáo sư khác cũng khóc.

Liễu Liễu nhận lấy chiếc nhẫn kim cương kia, bọn họ ôn nhau, trao nhau nụ hôn hạnh phúc.

Từ Giai nói: “Anh bây giờ đã là người nổi tiếng, bao nhiêu người đẹp đều chủ động yêu thương nhưng nhớ với anh, Liễu Liễu là một đóa hoa nhỏ tươi mát ngây ngô, mất đi cũng không có bao nhiêu đáng tiếc, sau này anh chắc hẳn sẽ có cả một cánh đồng hoa cho anh chọn thôi.”

Tôi gật gật đầu đồng ý. Có điều, cánh đồng tuy lớn nhưng lại không bằng tình cảm chân thành kia.

Mùa đông đến, tóc Liễu Liễu đã dài đến thắt lưng, hôn lễ của em và Điền Tử Nhân cũng tổ chức trong thời gian này, ngay ngày đầu năm mới. Sau khi hôn lễ kết thúc, hai người sẽ ra nước ngoài định cư.

Buổi tối cuối cùng trước khi sang năm mới, tôi gọi điện thoại cho Liễu Liễu, mời em ăn một bữa cơm.

Vẫn là vị trí dựa vào cửa sổ, tôi chuẩn bị cho mình và em một ít hải sản và rau dưa đơn giản. Tôi lừa mình dối người nói cho chính mình rằng, cô gái trước mắt vẫn là Liễu Liễu của tôi.

Khẩu vị của Liễu Liễu rất tốt, em ăn gần hết cơm, còn nói cho tôi biết hôn lễ là chuyện phiền phức cỡ nào, đến mức khiến em muốn bỏ trốn.

Tôi rất muốn nói, anh sẽ mang em bỏ trốn, đi đến một nơi không có ai biết chúng ta, làm một đôi vợ chồng bình thường, nắm tay nhau sống đến già.

Nhưng cuối cùng tôi cũng không nói ra, chỉ rót cho em một chén nước thấm giọng.

Sau đó tôi đưa em đến dưới lầu nhà trọ, cùng em đi đến đầu cầu thang.

Nhưng khi em bước lên lầu, lại đột nhiên vịn lấy lan can, vẻ mặt mờ mịt như không biết mình đang ở chỗ nào.

Tôi nghĩ có lẽ em thấy khó chịu nên bước lại đỡ em. Em chậm rãi xoay người lại, thở dài một tiếng, rồi đột nhiên ôm lấy thắt lưng tôi, kiễng chân hôn lên đôi môi hơi lạnh của tôi, nhẹ nhàng day cắn, bằng độ mạnh yếu mềm nhẹ quen thuộc.

“Ngôn Mặc, hẹn gặp lại!”

Em buông tôi ra, biến mất ở góc khuất trên cầu thang.

Tôi nhắm mắt lại, hung hăng áp chế đau đớn trong ngực.

Ngày mai, Liễu Liễu kết hôn, cũng là lúc tôi rời khỏi thành phố này.

Câu chuyện đã xảy ra vào mùa hè ấy, đã theo cơn gió dần dần tan biến mất.

★
★ ★
HẾT